

The book cover features a stylized illustration of a woman with blonde hair, wearing large sunglasses and teal hoop earrings. She is dressed in a teal tube top and a brown jacket. In her arms, she holds a brown dachshund dog wearing a pearl necklace. The background is a detailed line drawing of a city street with buildings and a car. The title 'Jazvečík' is written in a large, white, serif font across the woman's chest. Below it, the word 'nosí' is written in a smaller, white, serif font. At the bottom, the word 'Pradu' is written in a very large, white, serif font. The author's name 'STEFANIE LONDON' is at the very bottom in a smaller, white, sans-serif font.

Jazvečík

nosí

Pradu

STEFANIE LONDON

Jazvečík

nosí

Pradu

STEFANIE LONDON

STEFANIE LONDON
The Dachshund Wears Prada

Copyright © 2022 by Stefanie Little

All rights reserved.

Translation © 2024 by Lenka Cinková

Cover design © 2024 by Barbara Baloghová

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Z anglického originálu The Dachshund Wears Prada (HQN, Toronto, Ontario, Canada 2022) preložila Lenka Cinková.

Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s.

Bratislava v roku 2024 ako svoju 2 251. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

ISBN 978-80-551-9515-5

*Venujem psom, ktoré majú
v mojom srdci osobitné miesto:
Jasmine, Cici, Zorrovi, Lady,
Maggie a Harrymu.*

1

Theo Garrison sa nikdy v živote necítil v obleku tak nepohodlne, a to už bolo čo povedať – bývalá priateľka sa ho dokonca raz opýtala, či sa v ňom náhodou aj nenarodil. No dnes mal pocit, akoby ho jeho charakteristický odev dusil, hoci mu ho ušili na mieru. Strčil si prst za golier košele a potiahol v nádeji, že mu to prinesie úľavu. No nič také sa nestalo.

Na vine zrejme nebol oblek.

Možno bola príčinou skutočnosť, že ho obklopovalo zo dvesto ľudí. Priveľa na takúto udalosť. Theo sa vyhýbal veľkým zhromaždeniam vždy, keď mohol. Ale dnes nie. Dnes si prišiel uctiť svoju starú mamu, a tá nikdy neurobila nič bez toho, aby jej pritom neasistoval dav ľudí.

Zomieranie nebolo výnimkou.

Znova si potiahol za golier. Slnko neúnavne pražilo, a keď kňaz rozprával o živote jeho starej mamy, koža mu od nervozity brnela. Pod farchou zvedavých pohľadov bol ako na ihlách. Neznášal, keď ho niekto pozoroval. Prekážalo mu, že naňho ľudia hľadeli ako na hada v teráriu, klopkali na sklo a čakali, ako zareaguje. Dnes, našťastie, najväčšiu pozornosť pútala Etna

Francois-Garrisonová. Theo nepochyboval, že to bol jej cieľ.

Prečo by sa inak dala pochovať v plesových šatách od Valentina?

Rakva – teraz už zatvorená, na zosnulú sa smútiaci prítomní mohli pozrieť ráno – bola čisto biela, vystlaná svetloružovým hodvábom a posiatá jagavými kameňmi. Theo si bol istý, že ide o pravé diamanty. Úprimne povedané, keď mal ako vykonávateľ závetu podpísať zoznam požiadaviek, sotva ho prebehol očami. Čokoľvek si stará mama želá, splní jej to. Nijakú požiadavku nepovažoval za prehnanú. Bolo to naposledy, čo jej mohol vyhovieť. Preukázať, ako veľa preňho znamenala.

Napokon, keď mu ako desaťročnému zomreli obaja rodičia, ujala sa ho. Bola mu matkou, otcom, starou matkou, dôverníčkou. Nemal nikoho iného, iba ju. Len ona v jeho živote dokázala zastať toľko úloh a ešte jej ostal priestor na ďalšie.

Theo prehltol. V hrdle sa mu zakliesnila hrča, v hrudi ho ako otvorená rana pálil hlboký pocit straty. Napriek tomu stál vzpriamene, plecia vystreté, pohľad upretý pred seba.

„Prosím rodinu, aby teraz prišla dopredu a vzdala poslednú poctu zosnulej,“ povedal kňaz a kývol smerom k Theovi.

Rodina. Slovo, ktoré označuje skupinu ľudí. No postavil sa len on. To bolo všetko, celá rodina Garrisonovcov zredukovaná na jedného človeka. Manhatanské dedičstvo viselo na vlásku.

Theo podišiel ku kňazovi, ktorý stál pri malom prenosnom stolíku plnom ruží. Nie červených, stará mama neznášala klišé. Ani bielych či žltých, tie pôsobili

príliš smutne. Boli sýtoružové, ich farba žiarila tak jasne, až pôsobili umelo. Theo si jednu vzal a všimol si, že z nej ktosi starostlivo odstránil všetky trne. Palcom prešiel po hladko zrezanej zelenej plôške, z ktorej ešte nedávno vyrastal osteň.

„Zbohom, starká,“ povedal a hodil ružu do jamy, kam pred chvíľou spustili rakvu. Zľahka dopadla na zatvorené biele veko. „Pozdrav odo mňa všetkých.“

Vzal si ďalšiu ružu, potom ďalšiu, hodil jednu za každého, kto mal teraz stáť pri ňom – za mamu, otca a starého otca, všetci zomreli priskoro. Skôr než stihli prežiť plnohodnotný život.

Ustúpil nabok a bol rád, že si nezabudol zobrať slnečné okuliare. Aj v dobrých chvíľach používal záštitu pred svetom, no teraz ju potreboval väčšími než kedýkoľvek predtým.

Po skončení smútočného obradu mu ľudia prišli vyjadriť sústrasť. Potriasali mu rukou, letmo ho bozkávali na líca, pri každom dotyku tváří zacítil vôňu. Na pohrebe zbadal veľa známych osôb. Zišla sa na ňom celá newyorská smotánka – módni návrhári, politici, aristokrati – celkom tak, ako by si jeho extrovertná, po pozornosti túžiaca stará mama želala.

Najradšej by sa s ňou rozlúčil osamote, ale na tom nezáležalo. Dnešok patril jej. Zhlboka vydýchol, strčil si ruky do vreciek nohavíc a čakal, kým sa ľudia vytratia.

„Bola to úžasná žena,“ povedal otec Ahern, podišiel k Theovi a položil mu ruku na plece. „Výnimočná. Skutočne jedinečná.“

„Viem,“ prikývol Theo.

„Každú nedeľu chodila na moje omše a sedávala v prvom rade. Nik sa neodvážil obsadiť jej miesto, ani

keď meškala.“ Kňaz sa zachechtal a spojil si ruky pred hruďou. „Raz si tam sadli nejaké deti, odohnala ich kabelkou. Bolo to, akoby rozháňala krdeľ čajok. Potom to už nikto neskúšal.“

Theo sa usmial. Vedel si to predstaviť. Taká bola jeho stará mama – žena, ktorá rozkazovala druhým. Silná a energická, dokonca aj v časoch, keď boli ženy len zriedka vo vedení. A aj s chorobou bojovala do posledného dychu.

„No vy ste s ňou nikdy neprišli,“ poznamenal otec Ahern.

„Nemám rád davy.“

„Berte to skôr ako spoločenstvo.“

Theo sledoval, ako sa poslední ľudia trúsia k autám zaparkovaným na ceste, ktorá sa vinula cez cintorín. Obďaleč zazrel médiá, zadržovali ich mohutní ochrankári, ktorých si na ten deň najal. Supi čakali s pripravenými fotoaparátmi a utvrdzovali Thea v presvedčení, že jedna vec predáva lepšie než sex.

Smútok.

„Nemám rád ani spoločenstvá,“ odvetil.

To sa ešte vyjadril mierne. Ak nepočítal dnešok, nepamätal si, kedy bol naposledy v miestnosti s viac ako tromi ľuďmi – s výnimkou práce. A rozhodne to nebolo náhodou.

Kňaz sa zamračil. „Chápem, že strata rodičov vás silno zasiahla.“

„To bolo už dávno.“ Ešte aj teraz, po štvrtstoročí, ho budili nočné mory. Na ten obraz nikdy nezabudne – zdemolované auto, okná zastriekané krvou. Objavil sa vo všetkých médiách, sprevádzaný palcovými titulkami, a ľudia reagovali šokovane, akoby to nikto nečakal.

Obľúbená hollywoodska herečka a člen významnej newyorskej rodiny na mieste mŕtvi.

Stislo ho pri srdci. Jeho rodičia to tušili. Robili, čo mohli, aby sa vyhli čoraz dotieravejším a agresívnejším paparacom. Autá na odlákание pozornosti, málo známe trasy, uhýbacie manévry... až napokon vrazili do zábradlia na moste.

Áno, Theo nemal médiá v láske. Takisto nemal rád, keď niekto strkal nos do jeho súkromných záležitostí. Predchádzal tomu tak, že sa stránil ľudí. No nebolo to osobné. Robil to preto, aby sa chránil.

„Na smútení nie je nič zlé,“ povedal kňaz. „Boh nám nedal pocity bezdôvodne. Smútok je prirodzený.“

Skôr než stihol ešte niečo dodať, objavil sa pri nich Frank Ferretti. Bol celý v čiernom, čo sa hodilo nielen na pohreb, bola to tiež ideálna voľba pre Taliana v rokoch. Frank bol dlhoročný rodinný priateľ, najprv telesný strážca Theovej mamy a potom pravá ruka a dôverník jeho starej mamy.

„Môžeme ísť?“ opýtal sa. „Čaká na teba auto.“

Theo vystrel ku kňazovi ruku. „Vďaka, otče. Bol to krásny obrad hodný jej pamiatky.“

„Ak zmeníte názor na spoločenstvá, rád vás privítam v tom našom.“

Theo prikývol, hoci v hĺbke duše vedel, že sa nič nezmení. Už od detstva priťahoval pozornosť všade, kam prišiel. Dnes to nebolo inak. Budúci týždeň to nebude inak. Nikdy to nebude inak, až kým ho nezatvoria do rakvy a nespustia do zeme.

Bolo jednoduchšie vyhýbať sa ľuďom.

„Tadiaľto.“ Frank viedol Thea cez pozemok, kde uložili jeho starú mamu na večný odpočinok k jej manželovi a Theovým rodičom. Vzdialili sa od cesty,

strihli si to cez starostlivo udržiavaný trávnik a prešmykli sa medzerou v živom plote. Slnko žiarilo, zohrievalo Theovi krk a plecيا. Pripomínalo mu, že zemeguľa sa aj v najtemnejších dňoch naďalej krúti.

Spoza chrbta počuli nahnevané výkriky novinárov, ktorí si uvedomili, že sa im nepodarí uloviť žiadnu senzáciu. Utekali k pristavenému autu a vkĺzli dnu práve vo chvíli, keď sa niekoľko fotografov predralo cez živý plot za nimi. Rozblikali sa blesky fotoaparátov, no auto plnou rýchlosťou vyštartovalo. Theo pevne zovrel držadlo na dverách.

Jeho vodiči mali zvyčajne prísny rozkaz nejazdiť rýchlo. Ale toto neboli bežné okolnosti. Auto vyšlo cez hlavnú bránu cintorína Green-Wood, čoskoro nechali Brooklyn za sebou a po moste sa vracali na Manhattan. Našťastie sa zdalo, že sa novinárov striasli. Theo sa však napriek tomu obzeral cez plece.

Celý život sa obzeral cez plece.

„Otravujú ťa len preto, lebo zo seba ustavične robíš záhadu,“ zamrmlal Frank. „Čím dlhšie mlčíš, tým zúfalejšie sa snažia získať informácie.“

„Len nech sú zúfalí. Nemám v úmysle vychádzať im v ústrety.“

Frank sa chrapľavo zasmial. Hlas mal drsný ako krokodília koža. „Vieš čo, minule som o tebe čítal článok.“

„Vážne?“ Theo zdvihol obočie. „Stále omieľajú tie isté staré sračky? Nedal som im nič nové, o čom by mohli písať.“

„Nazvali ťa Pustovník z Piatej avenue.“

„Znie to celkom dobre.“ Pozrel na Franka. „Páčil sa mi aj Najzáhadnejší muž Manhattanu. Robia zo mňa mestskú legendu.“

„Nech ti to nestúpne do hlavy.“

„To nehrozí.“ Theo sledoval, ako sa za oknom nenáhľivo míňa Manhattan. V istých chvíľach sa tu cítil stiesnene, čo by sa každému normálnemu človeku zdalo smiešne. No mrakodrapy siahajúce do neba mu pripomínali mreže klietky. „Naozaj mi bude chýbať.“

„Viem.“ Frank mu položil ťažkú ruku na plece. „Aj mne.“

Auto pomaly napredovalo mestom, a keď sa priblížilo k Upper East Side, Theo si oprel hlavu o opierku. Doľahla naňho ťarcha posledných týždňov, pocit vyčerpania a konečnosti mu prenikal až do kostí.

Bolo po všetkom. Bola definitívne preč.

Frank akoby vycítil Theove myšlienky. „Nepotrvá dlho, kým prejdeme zvyšok,“ povedal. „V zásuvke som našiel ešte zopár starých fotografií a nejaké listy. Napadlo mi, že by si ich mohol chcieť.“

„Pravdupovediac, som zničený. Zajtra po práci sa zastavím a pozriem sa na to.“

„Jasné, no aj tak ešte musíš vyzdvihnúť psa.“

Theo sa k nemu prudko otočil. Nedostatok spánku mu očividne škodil väčšmi, než si uvedomoval. „Psa?“

„Áno, psa.“ Frank naňho pozrel, akoby spadol z jahody. „Camillu. Veď vieš, to malé huňaté torpédo s povahou agresívneho opilca pri barovej potýčke. Zuby ostré ako ihly, neviditeľné rohy a diabolský chvost... Hovorí ti to niečo?“

„Áno,“ odvetil a zachvel sa. Sučka starej mamy bola povestná nepríjemným správaním asi ako Theo ochranou súkromia. „Ale prečo ju musím vyzdvihnúť?“

Frank sa naňho stále díval. Jeho pohľad prezrá-

dzal, že vidí, ako sa Theovi hýbu pery, ale nerozumie slovám, ktoré mu vychádzajú z úst.

„Pretože si sa stal hrdým majiteľom rozmaznanej diabolskej princeznej,“ odvetil, akoby sa prihovárал malému dieťaťu.

„Čo?“ zažmurkal Theo a pokrútil hlavou. „Odkedy?“

„Odkedy si podpísal papiere k pozostalosti. Pamätáš, právnici prešli závet tvojej starej mamy a dary pre dobročinné organizácie, ktoré chcela podporiť...“

„Áno, áno.“ Theo mávol rukou. „Na to stretnutie si spomínam. No nepamätám si nič o psovi.“

Pravda je, že v ten deň nebol celkom pri zmysloch. Stará mama tesne pred smrťou upravila svoju poslednú vôľu, lebo Theo trval na tom, aby značná časť jej peňazí išla na charitatívne účely. Bol dosť bohatý vlastným pričinením a viac od nej nepotreboval. No ťažko sa vtedy sústredil, smútok ho ochromil už pred jej smrťou. Mal pocit, akoby mu myseľ zastrela hustá hmla. Vybavoval si len to, ako neustále opakuje „áno, samozrejme“.

Ale keby si adoptoval toho pekelného psa, to by si určite zapamätal.

„Bola na zozname rodinných cenností, ktoré majú ostať v rodine.“ Frank sa poškrabal po brade.

„Žartuješ?“ Theo sa prudko nadýchol. „K rodinným cennostiam patria starožitné hodinky, staré fotoalbumy a vyššivané obrusy. Nie domáce zvieratá.“

A rozhodne nie toto domáce zviera. Vraj cennosť – to určite!

„Bola na zozname,“ zopakoval Frank tvrdohlavo. „Máš vo zvyku podpisovať papiere bez toho, aby si si prečítal drobné písmená? Tvoj starý otec by sa nepotešil.“

Nie, Theo nikdy nič nepodpísal bez toho, aby najprv orlím zrakom nepreskúmal podmienky. No v tomto prípade išlo o nezvyčajné okolnosti – chcel starej mame urobiť vo všetkom po vôli, kým odíde z tohto sveta. Chcel, aby bola v posledných dňoch života šťastná, aby sa cítila čo najpríjemnejšie a videla, aká je preňho dôležitá. Chcel byť naposledy dokonalým vnukom. No napriek tomu si mal všimnúť, že sa mu snaží nanútiť to otrasné zviera, bez ohľadu na hmlu v mysli.

O psovi mu však nepovedala ani slovo.

Čo znamenalo, že jeho milá, ale prefíkaná stará mama zámerne zakamuflovala svojho rozmazaného domáceho miláčika do drobného písma, aby si ho ne všimol. Pretože hoci jej chcel urobiť radosť, s týmto by v žiadnom prípade nesúhlasil. Ani nápad!

Theov život bežal ako hodinky, lebo sa držal veľmi prísnych pravidiel:

1. Nijaké rozhovory.
2. Nijaké prekvapenia.
3. Nijaké vzťahy.
4. Nijaké výnimky.

Posledný bod tohto zoznamu bol mimoriadne dôležitý. Čo znamenalo problém. Štvornohý problém s lesklou srstou a mrzkou povahou.

„Nemôžem tomu uveriť,“ pokrútil hlavou Theo.

Frank si vzdychol. „Pôjdeme k nej a uvidíme, ako sa to vyvinie.“

„Dobre.“

Kým sa dostali do domu jeho starej mamy na Upper East Side, Theo mal pocit, že mu vybuchne hlava. Dom už bol takmer prázdny, keďže armáda zamestnancov strávila posledný týždeň balením jej pôsobi-

vej zbierky umenia a starožitného nábytku. Väčšinu predmetov darovali múzeám alebo na charitatívne aukcie, zopár vybraných kúskov odkázala v závete blízkym priateľom. Jej bohatý šatník plný luxusných značkových odevov bol pripravený na výstavu v Módnom technologickom inštitúte a šperky putovali do Metropolitaného múzea umenia.

Všetky okrem snubného prsteňa. Ten ležal v Theovom súkromnom trezore spolu so snubným prsteňom jeho matky čisto zo sentimentálnych dôvodov. Ani jeden už nikdy nebude zdobiť ženský prst.

Všetko ostatné bolo pripravené a vyriešené. Škatule boli úhľadne označené a uložené na seba podľa toho, kto si ich príde vyzdvihnúť. Kancelária bola zamknutá a čakala na poslednú Theovu prehliadku, aby sa ubezpečil, že sa k nemu dostali všetky dôležité papiere.

Všetko išlo podľa plánu... až doteraz.

Theove kroky sa ozývali takmer prázdny priestorom, ich zvuk sa odrážal od vysokých stropov. Dom bez starej mamy pôsobil ako jaskyňa. Bola to len škrušina bez života, svetla a radosti.

Z obývačky vyšla akási žena. „Ste tu skoro! Čakala som vás až o hodinu.“

Theo ju nepoznal, ale Frank ich rýchlo predstavil. „Toto je Marcie. Posledné týždne, odkedy tvoja stará mama išla do nemocnice, sa stará o Camillu.“

„Úprimnú sústrasť.“ Marcie sklonila hlavu. „Mrzí ma, že som trvala na tom, že vám Camillu odovzdám už dnes. Viem, že prežívate ťažké obdobie. Ale... už to dlhšie nevydržím.“

V tej chvíli, akoby ju privolať zvuk, ktorý ľudské uši nemôžu počuť, alebo azda sám diabol, vošla do miest-

nosti samica jazvečíka. Na výšku mala sotva tridsať centimetrov a krátke zavalité nohy spôsobovali, že sa pri každom kroku knísala. Napriek tomu to vyzeralo, akoby do miestnosti práve vstúpila anglická kráľovná.

Theovi sa na okamih zamarilo, že počuje fanfáry ohlasujúce jej príchod. Alebo sa mu v mozgu rozozvučali poplachové sirény?

Dlhú sršť farby šampanského mala vyčesanú a lesklú, z ružového obojka na krku visel strieborný privesok v tvare písmena C. Na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že je rozkošná. Alebo dokonca milučká. No ak si niekto myslel, že Camilla je pasívny domáci psík pripravený maznať sa a prosiť o škrabkanie po bruchu, veľmi sa mýlil.

Nie, toto zvieratko bolo v skutočnosti štvornohý dik-tátor.

„Všetko, čo potrebujete, je vo vedľajšej izbe,“ povedala Marcie a hlas jej znel čoraz pisklavejšie. „Označila som, kam sme sa dostali v jej dennom programe, a zbalila som jej všetky veci, takže si ju môžete vziať rovno domov. Keď sme pri tom, už naozaj musím ísť. Vlastne hneď teraz.“

S tými slovami Marcie vytrielila z miestnosti, akoby sa bála, že sa ju niekto pokúsi zastaviť. Očividne mala pripravený únikový plán.

Keď sa ozvalo buchnutie vchodových dverí, Theo sa zahľadel na psa.

Camilla mu pohľad opätovala.

„Nuž teda...“ Frank si odkašľal. „Čo chceš robiť? Môžem zavolať do útulku, nech si ju prídu vyzdvihnúť. Alebo obvolám Etniných priateľov a skúsím zistiť, či by sa jej niekto neujal.“

Camilla otočila hlavu k Frankovi a Theo by prisahal, že od zlosti prižmúрила oči.

V hĺbke srdca však vedel, že sa jej nemôže zbaviť. Teraz už nie. Stará mama preňho znamenala všetko, a hoci by sa s ňou určite pohádal, keby žila, teraz už to neprichádzalo do úvahy. Čo znamenalo, že má len dve možnosti: buď jej želanie splní, alebo nie.

„Viem, že to oľutujem,“ povedal a pokrútil hlavou. „Ale vezmem si ju.“

„Určite?“ zaškľabil sa Frank. „Už na tom predsa nezáleží. Tvoju starú mamu to už trápiť nebude.“

„Ale mňa áno,“ vzdychol si Theo. „Starká zjavne mala svoje dôvody, prečo mi ju nechala.“

Muži pozreli na psíka v tvare klobásy. Chvíľu sa nikto nepohol. Potom Camilla pricupkala k Theovi, zaklonila hlavu a drobné čierne očká mu zavíťala až do duše, akoby mu telepaticky oznamovala, ako veľmi ho nenávidí. Prečo mal pocit, že to nedopadne dobre? Až o pár sekúnd neskôr, keď s nosom a chvostom vysoko vo vzduchu odcupkala do vedľajšej miestnosti, si uvedomil, že mu ocikala topánku.

2

Keby Isla Thompsonová vedela, že ju čaká koniec kariéry, možno by sa obliekla inak. Vysoké podpätky nie sú práve ideálne, keď človek potrebuje rýchlo utiecť. Ani priliehavé šaty či smiešne malé kabelky, do ktorých vie zbaliť nevyhnutné len človek s profesionálnymi zručnosťami v hraní Tetrisu.

To všetko mala, nanešťastie, na sebe.

„A preto som si na slávnosť Met Gala vybrala módu návrhárku Saharu Vanderkampovú.“ Amanda Har-teová, disneyovská princezná a miláčik amerických tínedžerov, sa žiarivo usmiala do malej kamery na Islinom telefóne. „Témou tohto roka je *fauna a flóra: móda v prírode*, a tak sme sa inšpirovali mojím rodným mestom...”

Kým jej klientka rozprávala obecenstvu príbeh vzniku svojich šiat, Isla ju prestala vnímať. Ohavný nadýchaný model kombinoval zlatú a limetkovozele-nú farbu s tylom, saténom, flitrami a korálikmi. Ako to povedala návrhárka? Spojenie pôsobivej ženskosti a avantgardy?

Avantgarda, no jasné!

Šaty vyzerali ako návrhárska verzia nevydareného

škôlkarského projektu. No Amanda chcela vyniknúť v dave módných ikon, hollywoodskych filmových hviezd a vplyvných osobností dizajnérskeho priemyslu.

A limetkovozelená bola zjavne farbou roka podľa firmy Pantone, takže to, čo si Isla myslela, bolo vedľajšie.

Sústredila sa na telefón a sledovala interakcie od používateľov, ktorí pozerali živý prenos na Instagrame.

Na boku obrazovky sa vznášali srdiečka a napravo vyskakovali komentáre plné emotikonov a výkrikov „Milujem ťa, Amanda!“. Samozrejme, ako pri každej mladej ženskej hviezde v online svete sa objavili aj oplzlé komentáre, ale náplňou Islinej práce bolo Amandu pred podobnými nepríjemnosťami chrániť.

„Tento rok je to prvýkrát, čo sa zúčastním na Met Gala,“ zaštekotala Amanda, usmiala sa do kamery a zašušťala šatami. Ubytovali sa v luxusnej hotelovej izbe len jeden blok od Metropolitného múzea umenia. Za veľkým otvoreným oknom sa trblietal Manhattan, dokonalé pozadie pre túto výnimočnú udalosť. „Vlastne som trochu nervózna...“

Isla prudko zdvihla hlavu. Hovorili o tom. Pravidlo číslo jeden: žiadne ukazovanie nervozity na obrazovke. Ambicióznosť, to bolo ich heslo. Chceli, aby Amanda pôsobila sebaisto a srdečne. Aby sa s ňou jej fanúšikovská základňa mohla takmer stotožniť, ale nie celkom. Cieľom bolo vyvolať dojem krásnej a talentovanej osoby, až fanúšikovia mohli dúfať, že raz dosiahnu aspoň zlomok jej úspechu.

Čiže reklamný model podľa Taylor Swiftovej.

„Na koho sa dnes večer najviac tešíš?“ opýtala sa Isla. Chcela, aby sa jej klientka rozhovorila o hercovi, pre ktorého má momentálne slabosť. Zamilovanosť

bola vďačná téma, priblíži sa ňou k miliónom fanúšikov, ktorí sa prihlásili na živé vysielanie. No Amanda nehádzala očami po rozkošnom spolužiakovi na hodine matematiky, objektmi jej záujmu boli pekní herci z plagátov, ktoré viseli v školských skrinkách jej fanúšičiek. Opäť to slovo: ambicióznosť!

Amandin napätý výraz sa zmenil na čistú tínedžerskú radosť – ružové líca, iskry v očiach, široký úsmev. „Samozrejme, na Toma Hollanda. Kto by nemal slabosť pre Spidermana?“

Komentáre v živom vysielaní explodovali a bočnú časť obrazovky zaplavili srdiečka. Isla ukázala Amande zdvihnutý palec a naznačila jej, aby ukončila prenos. Mali asi desať minút, kým budú musieť zísť súkromným výťahom k zadnému vchodu hotela a vkĺznuť do čakajúcej limuzíny.

„Ďakujem vám za pozornosť.“ Amanda poslala do kamery vzdušný bozk. „Mám vás všetkých veľmi rada. Nezabudnite si pozrieť môj filmový debut *Návrat do neba*, ktorý začnú premietiť budúci mesiac. Uvidíme sa na červenom koberci!“

Isla ťukla do obrazovky, aby ukončila živý prenos, ale telefón sa na chvíľu zasekol. Internetové pripojenie v hoteli bolo otrasné. Ako môžu mať uprostred Upper East Side taký mizerný signál? Amanda naďalej mávala do kamery, vrhala pohľady na Islu a čakala, kedy jej naznačí, že môže prestať. Obrazovka sčernela.

„Doriti!“ Isla otočila telefón uložený v pevnom malom statíve a opäť poklopkala po obrazovke. Zvyšní členovia Amandinej čaty netrpezlivo postávali obďaleč a čakali, kedy budú môcť dokončiť posledné úpravy mladej hviezdy pred jej debutom na Met Gala.

„Môžeme sa pustiť do práce?“ Amandin manažér Manny tleskol rukami. „O päť minút musíme ísť.“

„Ešte ju trochu prepudrujem.“ Vizážistka podišla k Amande s pudrenkou a labutienkou. „Pod toľkými svetlami sa leskne.“

Amanda prevrátila oči. „Ja sa nelesknem, potím sa. Všade!“

„Dobre, dobre,“ zamrmlala Isla a ďalej ťukala do obrazovky. Telefón nereagoval. Pravdepodobne sa jej nepodarí uložiť video zo živého prenosu na Amandin profil, ale aspoň vysielanie dopadlo na výbornú. „Zrejme sa mi vybil telefón. Musím ho napojiť na externú batériu...“

„Teraz nemáme čas na sprostosti.“ Manny sa nad ňou skláňal a z jeho cigaretového dychu sa jej zdvihol žalúdok. „Musíme odviesť Amandu dolu. Hneď!“

„Potrebujem si trochu vydýchnuť.“ Amanda sa ovievala. Chuderka, celá zbledla, zjavne ju ovládla nervozita. Čakal ju dôležitý večer. Príležitosť upútať pozornosť verejnosti predtým, než sa do kín dostane jej prvý film.

„Dnešný živý prenos sledovalo viac ľudí ako ktorékoľvek tvoje predchádzajúce video,“ povedala Isla, aby presmerovala Amandinu pozornosť na niečo pozitívne. Dnes večer ju potrebovali v najlepšej forme. Okrem filmu nedávno podpísala zmluvu s veľkou kozmetickou firmou, mala byť tvárou kozmetickej línie pre mladých, ktorú sa chystali uviesť na trh.

Mala ešte len sedemnášť, no čakala ju skvelá budúcnosť.

Internet však vie byť rovnako krutý ako láskavý, a ak dnes večer Amanda neobstojí... v takom prípade by sa z nej mohol stať mém. A to nikto nechcel.